

AGLAIA
BOUMA

NIETS TE
VERBERGEN
ROMAN

 LetterRijn

NIETS TE VERBERGEN

Aglaia Bouma

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Over Niets te verbergen

De verhalen die waar zijn gebeurd boeien ons meer dan verhalen die zijn bedacht. En de verhalen die de indruk wekken te kunnen gebeuren, boeien ons nog veel meer.

Het verhaal van Maud en Emilia is een geloofwaardige dystopie, een onaangename samenleving waarin we liever niet willen leven.

Verontrustend is dat die onaangename samenleving vooral het gevolg lijkt te zijn van keuzes die waarschijnlijk zijn gemaakt met de allerbeste bedoelingen.

Professor mr. dr. G.J. Zwenne,
hoogleraar recht in de informatiemaatschappij

Onze overheid knoopt alle data van burgers aan elkaar om zoveel mogelijk risico's te vermijden. Wijzelf geven zonder na te denken onze gegevens aan commerciële partijen op het internet. Bouma verkent in dit boek hoe onze maatschappij eruit kan zien als dit soort ontwikkelingen doorzetten en we schijnveiligheid belangrijker blijven vinden dan onze vrijheid.

Hans de Zwart,
directeur digitale burgerrechtenbeweging Bits of Freedom

Randstad, 10 september '29

Voor de andere mensen in de hotelbar moest het een zakelijke bespreking lijken. En dat was het natuurlijk ook. Ik droeg mijn paarse pakje met nanocoating – vrouwelijk, niet overdreven sexy – en de man die me een ferme hand gaf was gekleed in een lange, onkreukbare jas over een dito pak. We gingen tegenover elkaar zitten. Hij glimlachte wat ongemakkelijk; ikzelf hopelijk charmant.

De klant, die zich had voorgesteld als Dylan, toetste de bestelling van twee koppen koffie in. Intussen markeerde ik met mijn stylus een schrijfgebied op het tafeltje, opdat de notities die ik zou gaan maken in mijn mobiel konden worden opgeslagen.

‘Mag ik vragen hoe je bij mij terecht bent gekomen?’ Gewoonlijk stel ik eerst wat algemene, inleidende vragen om mijn gesprekspartner op zijn gemak te stellen. In zijn geval was dat ook wel nodig, want de hand die naar het kopje reikte, trilde een klein beetje.

‘Een kennis zei dat hij gehoord had dat je goed was.’

Ik knikte, deed een zoetje in mijn koffie en keek toe hoe het zich snel door het kopje bewoog terwijl het oploste. De klant weidde niet uit over de kennis, dus vroeg ik: ‘En wat voor werk doe je?’

‘Ik heb een baan bij een farmaceutisch bedrijf. Marketing.’

‘O? Een soort artsenbezoeker?’

‘Ja, zoiets.’

Die Dylan was een beetje stug. Het leek wel alsof hij daar tegen zijn zin zat.

‘Laten we eerst het zakelijke gedeelte maar even afhandelen,’ stelde ik voor. ‘Misschien dat je dan wat meer kunt ontspannen.’

Hij knikte, half schouderophalend. Ik noemde mijn prijzen.

‘Heb je speciale voorkeuren?’

‘Nou,’ begon hij en boog zich wat naar me toe, zijn stem gedempt. ‘Ik houd ervan als de vrouw bovenop zit, met haar

kont naar me toe.’ Terwijl hij dit zei hield hij zijn blik op mijn mond, niet mijn ogen, maar toen hij verder ging, keek hij me recht aan. ‘Maar niet direct. Ik wil altijd eerst even inneuken.’

‘Geen probleem. En wilde je er een hele avond van maken, of alleen seks?’

‘Een hele avond was 1500, toch?’

Ik knikte en wilde eraan toevoegen: ‘Exclusief consumpties,’ maar hij zei al: ‘Dan eerst maar alleen seks. Kijken of je bevalt.’

‘Wil je het hier in het hotel?’

Hij schudde zijn hoofd, sloeg het achterover en goot er zijn koffie in, terwijl ik met een paar abstracte lijnen schetste hoe hij het wilde.

Zijn billen zaten vol puistjes. Heel professioneel deed ik net of ik ze niet zag en trok hem zachtjes op mijn werkbed. Ik deed extra mijn best, want vaste klanten kun je niet genoeg hebben, zelfs al zijn ze stug en voelt hun kont als braille. Terwijl hij “inneukte”, telde ik de puistjes die mijn vingertoppen op zijn achterste tegenkwamen. Ik voelde me bijna bezwaard mijn eigen gladde billen naar hem toe te keren toen ik hem inbracht in zijn favoriete standje. Net toen ik me langzaam liet zakken, klonk boven op zolder gestommel. Dylan greep mijn heupen en liet me hangen in een nogal ongemakkelijke positie.

‘Wat was dat?’

‘Wat?’ vroeg ik, terwijl ik hard zocht naar een plausibel antwoord.

‘Dat lawaai. Hoorde je dat niet?’

‘Hierboven bedoel je? Waarschijnlijk de kat van de bureu. Ik laat het dakraam voor hem open, zodat hij muizen kan vangen.’

Zijn greep op mijn heupen verstrakte.

‘Als je me aan het filmen bent om me te chanteren, weet ik je te vinden.’

Ik draaide mijn hoofd en rug zo veel mogelijk naar hem

om en ontmoette een grimmige blik die ik uitwiste met een glimlach en de woorden: ‘Precies, dus waarom zou ik dan zoiets doen? Het is een kat, eerlijk waar.’

Tot mijn opluchting verlostte hij me uit mijn ongemakkelijke houding. Ik ging aan het werk.

Een beetje verward werd ik wakker in een leeg werkbed. Het is absoluut niet mijn gewoonte in slaap te vallen na gedane zaken, maar kennelijk was ik ongemerkt weggeleden. Die Dylan had niet de moeite genomen me wakker te maken toen hij vertrok. Het maakte niet uit. Nieuwe klanten laat ik altijd van tevoren betalen en hij had mijn nummer als hij weer een afspraak wilde maken.

Ik besloot een welverdiend bad te nemen in streelezacht schuim, onder het genot van een sigaret uit het pakje dat ik die ochtend het huis in had gesmokkeld. Het had me meer gekost dan normaal, omdat mijn leverancier maar een heel kleine voorraad had. Er was een lading onderschept, had hij verteld, en de meeste klanten moest hij nee verkopen. Voor mij had hij een uitzondering gemaakt in ruil voor een kleine wederdienst.

Ik ademde de rook diep in en zette mijn mobieltje op “berichten ontvangen”. Het begon onmiddellijk te piepen en meldde dat Amity had gebeld.

‘Hoi Maud,’ zei ze, toen ik met het oog op mijn naaktheid de ingebouwde camera had uitgeschakeld en terugbelde. ‘Was je aan het werk?’

Ik antwoordde bevestigend en ze merkte op dat dat vroeg op de dag was, voor mijn doen. Zacht zuchtend duwde ik het gevoel van onbehagen weg dat ik altijd kreeg als ik haar zinloze opmerkingen hoorde maken en vroeg waarom ze belde.

‘Heb je zin om vanavond ergens wat te drinken? Het is tenslotte morgen weekend.’

‘Ja, waarom niet?’ zei ik, zo stilletjes mogelijk inhalerend. ‘Uurtje of negen, bij Wasted?’

‘Liever bij Glob. Daar hangt maar één camera.’

Amity en haar paranoia. Ik ging akkoord.

Tegen de tijd dat ik weer kleren aan mijn lijf had – een lekker loszittende broek en een ongedwongen truitje – was het etenstijd, dus ging ik naar beneden. George stond onstuimig in een pan te roeren. De zeventien jaar jonge armspieren bolden zichtbaar onder zijn strakke T-shirt. Het iets uitstaande kontje schudde snel heen en weer op het ritme van zijn bewegingen.

‘Waarom maakte je zo’n kabaal daarstraks? Je wist toch dat ik een klant had?’

Hij draaide zich half naar me om, zijn mond in een verontschuldigende grijns.

‘De bucket valde. You know, die ene voor schoonmaken.’

Van mij mocht hij het allemaal in zijn eigen knauwende Amerikaans zeggen, maar hij wilde Nederlands leren, dus zei ik: ‘De emmer. De emmer viel.’

Hij legde een mals stukje kweekvlees op mijn bord, overgoot het met een ruime hoeveelheid saus, deponeerde er rijst en felgroene boontjes naast en zei: ‘Yeah.’

Amity zat er natuurlijk al toen ik het halletje van Glob binnenstapte. Ze zwaaide naar me door het kogelvrije glas. De camera draaide direct naar me toe – het lampje rood – en controleerde of ik goed volk was. Toen het licht groen werd, opende de deur naar de bar en wist ik me de komende uren onbespied. Waarschijnlijk. Volgens Amity was het goed mogelijk dat er minicameraatjes in het behang zaten, maar ik kon me niet voorstellen dat de autoriteiten geïnteresseerd zijn in zomaar wat cafébezoekers. En als dat wel zo is: ook goed. Ik heb niets te verbergen.

Terwijl de lopende band onze drankjes langzaam onze kant op bewoog, vroeg mijn vriendin naar de klant van die middag. Ze hoorde mijn belevenissen graag aan, met een griezelend soort genoeg.

Daarna vertelde zij over een in het vergeetboek geraakte

service die het telecombedrijf waar ze werkt weer op de markt wil brengen: een optie waarbij je mobiel een melodietje laat horen als iemand in de buurt relationeel bij je past, gebaseerd op je profiel, hobby's en voorkeuren. De ander krijgt hetzelfde deuntje, zodat je elkaar kunt vinden.

'O, dat is wat voor mij!' riep ik enthousiast. 'Dan geef ik gewoon elke hobby en voorkeur in die er bestaat en kan ik lekker gemakkelijk klanten werven.'

Amity schudde haar hoofd en begon uit te leggen waarom dat onverstandig was, maar al na vier woorden hoorde ik niet meer wat ze zei. Het was me nooit eerder opgevallen dat ze een perfecte mond had: twee prachtige bogen aan de bovenkant, enigszins vochtig van de laatste slok wijn, en een volle onderlip die ik eigenlijk wel zou willen zoenen.

Ontsteld over mijn eigen gedachten keek ik op naar haar ogen. Zij knikte beslist.

'Precies! Dat is ook wel iets om van te schrikken.'

We bestelden een tweede glas en kletsten verder over onbelangrijke zaken, terwijl ik probeerde die denkbeeldige zoen weg te relativiseren. Ik val helemaal niet op vrouwen en hoewel ik haar een vriendin noemde, koesterde ik geen overdreven warme gevoelens voor Amity. Ze was dan ook maar komen aanlopen, letterlijk. Ik zat op een zomeravond op een overvol terrasje te kijken of er tussen de gasten potentiële klanten zaten, toen zij aan kwam slenteren. Ze plofte op de vrije stoel bij mijn tafeltje neer en vroeg pas daarna of dat oké was. Die avond klikte het best tussen ons, want ik wist nog niet van haar paranoia, haar vooringenomenheid en nutteloze opmerkingen, noch van haar gave hele foute mannen te vinden. Toch is ze mijn vriendin gebleven. Met dode ouders en een zus die ik nooit meer hoefde te zien, was zij één van de weinige menselijke contacten waarvoor niet werd betaald. Maar daarom hoefde ik haar nog niet te zoenen en dat al helemaal niet te willen.

'Even plassen,' zei ze, toen onze drankjes gearriveerd waren. Amity pakte haar tas en ik keek toe hoe ze naar

achteren liep, de passen die ze zette iets te groot, haar voeten licht naar buiten buigend.

Plotseling bleef de rechtervoet midden in een stap hangen, waarna hij een grote zwaai maakte die Amity honderdtachtig graden draaide. Met nog grotere passen beende ze terug naar ons tafeltje, haar mooie mond verwrongen in een angstige grimas. Zitten ging ze niet; ze bleef zelfs nauwelijks staan terwijl ze siste: 'Ik moet gaan. Volgende keer betaal ik, goed?' En voor ik kon antwoorden, was ze al in het halletje, waar ze schichtig achterom keek voor ze de deur achter zich dichttrok.

Thuis schonk ik een groot glas cognac in uit mijn voorraadjie geschenken van klanten. In Glob had ik in mijn eentje zo rustig mogelijk zowel mijn eigen wijn als die van mijn vriendin opgedronken en intussen de andere gasten gemonsterd, maar niets of niemand gezien waarvoor Amity ineens op de vlucht zou moeten slaan. Ik liet mijn mobiel contact met haar zoeken.

‘Maud.’ Ze zag er gejaagd uit.

‘Waarom ging je er ineens zo snel vandoor?’

‘Dat kan ik,’ ze laste een pauze in, ‘nu niet vertellen.’

Dat zou wel weer te maken hebben met haar overtuiging dat alle gesprekken niet alleen worden opgenomen, maar ook bekeken en beluisterd. Ik had haar al duizend keer gezegd dat het onmogelijk is om al die miljoenen telefoontjes en berichtjes over niets door te ploegen.

‘Morgenavond heb ik vrij. Zullen we dan afspreken?’ Snel voegde ik eraan toe: ‘Een drankje doen?’

‘Oké, maar niet in Glob. Kom maar naar mij toe.’

We kwamen nooit bij elkaar thuis. Zij wilde niet dat men haar het huis van een prostituee in zag gaan en ik was simpelweg nooit eerder uitgenodigd. Ik wist waar Amity woonde sinds ik haar een keer had opgehaald omdat ze had aangeboden met me mee te gaan naar de abortuskliniek. Maar toen stond ze al buiten op me te wachten, een vezeltasje met wondersnacks in haar vingers en een houding die exact dezelfde was als die van mevrouw Van Haelen toen ze na haar bezoek aan ons huis vertrok: een uitdrukking van onverholen medelijden op een schuin gehouden hoofd.

Toen ik een jaar of tien was, werd ik op school verschrikkelijk gepest. Klasgenootjes dachten dat het een leuk spel was om brandnetels op mijn benen te wrijven en sleutels in mijn gezicht te gooien. Eén jongetje kwam zelfs op het briljante idee om me aan het einde van de zomer met ranja te overgieten, met als gevolg dat ik een soort wespenlokker werd. Volgens mijn ouders waren ze jaloers, omdat de stof op school me zomaar kwam aanwaaien. Hun woorden troostten me niet en de bagatelliserende toon ervan evenmin. Ik veranderde in een teruggetrokken kind, depressief, en als er thuis iets gebeurde wat me niet aanstond, trok ik gillend hele plukken haar uit mijn hoofd.

Mijn ouders gingen praten op school en er werd een heus anti-pestprogramma op touw gezet. Dat hielp, maar tegen die tijd was ik wel mijn onschuld kwijt. Ik praatte niet, had nergens zin in en werkte op geen enkele manier mee als er iets van me werd gevraagd. Eten deed ik nauwelijks. Ik schepte er genoeg in sterker te zijn dan mijn honger en bleef doorgaan af en toe hysterisch mijn haar uit te trekken.

Er kwam een moment waarop mijn ouders net zo ten einde raad waren als ikzelf en besloten hulp te zoeken. De school en onze huisarts adviseerden hun naar bureau Jeugdzorg te gaan, waar we al snel terecht konden voor een intakegesprek.

Een week later kregen we een print van het verslag zoals ze dat in het ekd hadden ingevoerd. (Het ekd was het elektronisch kinddossier, een soort ebd alleen voor kinderen. Behalve medewerkers in het zorgcircuit had niemand er toegang toe, maar dat weet u waarschijnlijk wel.) Het verslag was schrikbarend. De dame van bureau Jeugdzorg had de termen die ze moeilijk vond uit andere dossiers gekopieerd, met medeneming van de namen van die kinderen. Voor de rest had ze er flink op los geïnterpreteerd. Zo had mijn moeder verteld dat ze me een keer, toen ik weer eens met gierende uithalen huilend aan mijn haren stond te rukken, een

tik op mijn billen had gegeven. Dat hielp toen wel trouwens. Van schrik vergat ik te gillen en toen zij berouwvol zei dat ze het verschrikkelijk vond wat ze had gedaan, voelde ik me zo schuldig dat ik mijn haar verder met rust liet die dag. De dame van bureau Jeugdzorg vond het ook verschrikkelijk en had het hele verhaal samengevat als “moeder slaat het kind”.

Mijn vader had in datzelfde gesprek geopperd dat mijn gedrag, behalve met het pesten, ook te maken zou kunnen hebben met de ruzies die mijn zus Emilia met hem uitlokte. Zij was in die tijd vijftien, denk ik, en slikte onder invloed van een vriendje Clo-9 als ze uitging. Mijn vader had haar verboden wat dan ook te gebruiken, maar ze deed het natuurlijk toch. Als hij haar met die pillenslikkerij confronteerde, dan riep ze dat dat maar softdrugs waren en, wijzend op zijn biertje of een glas wijn, dat haar ouders harddruggebruikers waren. Doorgaans eindigden dergelijke woordenwisselingen in een kakofonie van geschreeuwde verwijten die voor argumenten moesten doorgaan, gevolgd door de hard dichtslaanende deur achter een vertrekkende zus en een huilbui van mij. Dit relaas was voor de dame van Jeugdzorg aanleiding om te concluderen: “Ouders hebben geen gezag.”

De verbijstering, vertwijfeling en woede van mijn vader en moeder waren nog niets vergeleken met hun gevoelens toen ze te horen kregen dat bureau Jeugdzorg de Raad voor de Kinderbescherming had ingeschakeld. Mevrouw Van Haelen – haar naam zal ik nooit vergeten – was voor ons het gezicht van die raad. Ze kwam thuis onderzoek doen naar de gezinssituatie.

De ochtend voordat ze kwam stond in het teken van schoonmaken. Mijn vader raasde door het huis met vochtige doekjes en een stofzuiger, en mijn moeder liep erachteraan om het beter te doen. Mij hadden ze in nieuwe kleren gestoken en ik droeg een haarband die de recentste kale plek perfect bedekte. Gamen mocht ik niet. Het was beter als ik een boek zat te lezen op het moment dat mevrouw Van

Haelen binnenkwam. Gelukkig zou Emilia haar chagrijnige pubertronic niet laten zien, want twee dagen eerder was er de gebruikelijke heibel om Clo-9 geweest, waarna ze weer eens was “weggelopen”. Dat betekende in haar geval dat ze met goedvinden van mijn ouders bij haar vriendje kampeerde, tot ze ook met zijn ouders ruzie kreeg.

Mevrouw Van Haelen kwam een kwartier te vroeg, sloeg de koffie af en liep in hoog tempo een vragenlijst door die mijn ouders geen enkele ruimte liet de eerdere conclusies van Jeugdzorg te nuanceren. Ze wilde weten waar Emilia was en mijn moeder maakte de fout eerlijk te antwoorden. Binnen een half uur was mevrouw Van Haelen weer weg. Toen mijn vader de voordeur met een verbeten klik achter haar sloot, voelde ik haar hand nog nabranden, die ze met haar hoofd schuin en die blik vol medelijden even op mijn hoofd had gelegd.

Ik had lekker uitgeslapen op het glas cognac en lag nog wat na te doezelen toen George op mijn deur klopte. Ik trok het dekbed naar boven om mijn borsten te bedekken en riep dat hij binnen mocht komen.

‘Je mobile blijft maar zoemen. Misschien het is belangrijk?’ Hij hield het apparaat omhoog, dat stil zweeg, en kwam op mijn wenken de kamer in om mijn mobiel te overhandigen.

‘Wil jij ontbijt?’

‘Ja, doe maar. Ik heb zin in een gebakken eitje. Laat je de dooier wel heel?’ Hij knikte en vertrok, terwijl ik stiekem een beetje opgetogen ontdekte wie me steeds probeerde te bereiken.

‘Sven! Dat is een tijdje geleden!’

‘Ik ben in de stad en moest ineens aan je denken. Heb je vanavond tijd?’

Voor Sven altijd. Amity en haar rare gedrag moesten maar tot morgen wachten.

In plaats van een lege zaterdag vol luieren had ik nu ineens duizend-en-een dingen te doen. In mijn badjas at ik het ei dat George net te lang had gebakken, terwijl ik hem vroeg mijn werkkamer extra goed schoon te maken en er de koffietafel neer te zetten. Daarna kleedde ik me aan voor de sportschool, waar mijn spieren een goede beurt kregen. Ik douchte me even snel af, maar nam thuis pas echt de tijd om me lekker te schrobben met lichaamspeeling. Met een pincet trok ik de enkele haren uit mijn benen die zich tijdens het laseren hadden verstopt. Ik smeerde mijn hele lijf in met niet-plakkende bodymousse met telomerase voor een strakke huid, lakte mijn teenagels, vijlde die van mijn vingers en richtte me daarna op mijn gezicht, dat een verjongend maskertje kreeg. Het was het laatste masker uit de verpakking, dus scande ik de code, zodat hij op de bestellijst van de hypermarkt terecht zou komen. Vervolgens trok ik mijn favoriete lingersetje aan en koos de rode jurk waarvan Sven had gezegd dat hij zich perfect om mijn lichaam sloot. Nog zorgvuldiger dan anders maakte ik me op, niet zichtbaar zwaar, maar wel zo dat mijn goede punten benadrukt werden. Terwijl ik lippenstift opdeed, moest ik ineens weer denken aan de mond van Amity, die ik zomaar had willen kussen. De spiegel verraadde dat ik bloosde. Het stond niet eens onaardig vond ik zelf, dus bracht ik wat extra rouge aan op de plaats waar mijn wang vanzelf kleurde. Mijn haar liet ik los. De natuurlijke slagen liet ik nog wat extra krullen met onzichtbare en onvoelbare gel, die er gelijk ook wat extra volume in legde. Anderhalf uur te vroeg was ik klaar.

Nadat ik de afspraak met mijn vriendin een dag had verzet, besloot ik het profiel op het openbare deel van mijn elektronisch burgerdossier bij te werken. Ik liet de mobiel contact maken met het scherm in de woonkamer en tikte mijn foto aan. Die was heel mooi, maar zoals ik er nu uitzag zou het mogelijk moeten zijn een nog betere te plaatsen. Ik koos opname en bleef net zo lang spannend in het cameraatje

kijken tot het scherm een perfect beeld toonde. Daarna stopte ik het filmpje en zocht de juiste foto. Met een snelle tik maakte ik hem definitief. De warme achtergrond die ik ooit had gekozen, vloekte nu wel met mijn rode jurk, dus moest ik daarvoor ook een nieuwe kiezen. Onder “hobby’s” voegde ik alles toe wat ik maar kon verzinnen als voorbereiding op de service die het telecombedrijf waar Amity werkte zou gaan bieden. Daarbij zorgde ik er wel voor dat ik dingen die de armen leuk vinden oversloeg. Toen pas zag ik dat er een nieuwe aanbeveling op goedkeuring stond te wachten. Hij was afkomstig van ene D., zonder nummer, en luidde alleen maar: “Zeer verdienstelijke dame van hoog niveau.” Natuurlijk stemde ik in met plaatsing.

Ik had nog steeds tijd over, dus ging ik naar WijVoorOns, mijn favoriete gratis nieuwsdienst. Niet dat ik me de betaalde diensten niet kon veroorloven, maar dat verkooppraatje van hoor en wederhoor sloeg nergens op. Als iemand op WijVoorOns een foutief bericht plaatste, was er altijd wel een lezer die het verbeterde. Ik bekeek een filmpje van een man die in elkaar geslagen werd, maar kon de dader niet goed genoeg zien om hem eventueel te kunnen identificeren. Met een half oog las ik hoe chips in producten bedrijven in staat stelden voedselcursussen aan te bieden aan mensen die veel ongezond eten in huis hadden, terwijl ik de volgende kop vast scande: “Nieuwe verzekering voor geweigerden”. Mensen die op basis van hun ebd geweigerd waren voor allerlei verzekeringen konden nu terecht bij een nieuwe firma die geen eisen stelde en zeer scherpe prijzen hanteerde. Interessant, want de ziektekostenverzekering die ik bij een concurrent van dit nieuwe bedrijf had lopen was peperduur. Men denkt nog altijd dat prostituees vaker en ernstiger ziek worden dan andere mensen.

Mijn mobiel piepte dat ik een berichtje had ontvangen en ik liet hem op het scherm tonen. Het was van Sven, die meldde dat hij over tien minuten voor de deur zou staan. Het artikel over de nieuwe verzekering zette ik in het geheugen en

ik schakelde de telefoon uit voor ik naar buiten ging. Ik wilde niet gestoord worden.

Toch maakte het ding een indringend geluid, net op het moment dat Sven de straat in reed. Hij stapte niet uit, maar opende de bijrijdersdeur van binnen. Ik liet me naast hem op de stoel vallen terwijl ik op mijn schermpje keek.

‘Je zet je mobiel toch wel uit?’ vroeg hij, terwijl de auto optrok.

Ik knikte. ‘Hij was al uit, maar dit is een waarschuwingsbericht. Ik heb ingegeven dat ik die altijd wil ontvangen. Het gaat immers om mijn eigen veiligheid.’

Ik voelde dat hij naar me staaarde terwijl ik het berichtje las:

Inbreker met babbeltruc actief in uw wijk. Man, asblond haar, bruine jas. Voorkeur voor cameraloze huishoudens.

Ik keek op, vlak voor we de bocht omgingen, en voelde hoe mijn maag een klein sprongetje leek te maken. In een deuropening stond een straatgenoot, ontspannen pratend met iemand die precies voldeed aan het signalement. De auto minderde vaart om de hoek om te slaan, waardoor ik de man nog net kon filmen. Ik beantwoordde het waarschuwingsbericht met het resultaat in combinatie met het adres waar de dader zich bevond.

Toen ik mijn mobiel opborg merkte ik dat Sven me hoofdschuddend aankeek, maar ik was te opgewonden door mijn speurwerk om er gevoelig voor te zijn en zei alleen: ‘Wat nou? Ik doe gewoon mijn burgerplicht.’

Zoals gebruikelijk was de avond met deze klant een opwindende ervaring. Hij parkeerde op een bezoekersplaats van het Gouden Nest, dat er enkele weken eerder een ster bij had gekregen en officieel volgeboekt zat tot twee jaar verder. Misschien bent u er weleens geweest.

Zodra we binnenkwamen nam een gastheer keurig mijn jas

aan en ging hij ons voor naar een tafeltje met uitzicht op zee, waar hij met een op zijn gezicht geplakte glimlach een stoel onder mijn billen schoof. Sven ging tegenover me zitten. Het licht van de lamp boven hem weerkaatste schelle schichten geel op zijn volledig kale hoofd.

‘Je ziet er weer beeldschoon uit,’ zei hij, terwijl de tafel langzaam oplichtte om de kaart te tonen, blind in mijn geval, een grapje dat hij altijd uithaalt. Terwijl ik probeerde uit te vogelen welk gerecht hem het meest zou kosten en ook nog goed zou smaken bij de naar mijn schatting duurste wijn, toverde hij grijnzend een plat, bordeauxrood doosje tevoorschijn.

‘Als je het goed hebt, is deze voor jou.’ Hij schoof het doosje tot halverwege de tafel en keek er bijna verliefd naar.

‘De klassiek gevangen zeevruchten op een bedje van gekneusd wier vooraf,’ begon ik en keek op naar een vriendelijk knikkend gezicht. ‘Daarbij de Blanke Pinot van eigen bodem.’ Wat wijn betreft leek het me logisch de onderste te nemen. De meeste restaurants waar Sven me mee naartoe had genomen, hadden de neiging gehad de drank met oplopende prijzen op het menu te zetten.

‘Als hoofdgerecht de haas van een authentiek edelhart met ongemodificeerde asperges en peperbroccoli en een fles Chateauneuf-du-Pape uit 2000.’ Eigenlijk kon ik me niet voorstellen dat een wijn ouder dan ikzelf nog zou smaken, maar een restaurant als dit zou zoiets anders niet op de kaart zetten, leek me. Bovendien stond ook deze fles helemaal onderaan vermeld.

Ik keek op en ontmoette een treurig hoofdschudden.

‘Helaas. De gekweekte olifantenbiefstukjes zijn duurder. Ik denk omdat de stamcellen die er nog van bestaan zeer zeldzaam zijn. Volgens mij richtte je je te veel op ouderwets vlees van echt geslachte dieren.’ Ik kon een lichte teleurstelling niet onderdrukken toen hij het doosje naar zich toe trok en een van de glazen champagne greep die de keurig in de muur weggewerkte lopende band ongevraagd had gebracht. Met

het glas in de lucht keek hij peinzend naar het bordeauxrood onder zijn vingers, grijnsde toen en schoof het weer naar me toe.

‘Je hebt dan wel niet gewonnen, maar ik had deze toch speciaal voor jou gekocht.’

Dit was waarom ik zo dol was op Sven. Hij deed me gewoon vergeten dat ik aan het werk was.

Ik prutste het goudkleurige sluitinkje van het doosje open en hield seconden later een collier in mijn hand, dat bewerkt leek met echte, fonkelende diamanten. Hij was prachtig en ik hoopte maar dat dat in mijn ogen te zien was, want het duurde een paar tellen voor ik de woorden vond om te bedanken.

‘Zal ik hem even voor je omdoen?’ Terwijl hij het vroeg, stond hij al op. Hij nam het collier van me over en legde het met een bijna teder gebaar op mijn decolleté, waarna hij de uiteinden net iets te ruw om mijn hals trok. Toen hij weer zat, bewonderde hij zijn cadeau tevreden.

Onze voorgerechten verschenen aan tafel en we dineerden alsof dit een gewoon afspraakje was tussen twee geliefden. Hij legde zelfs af en toe een hand op die van mij en ik hoefde geen moment een glimlach te veinzen. Alles ging vanzelf. Dit was geen werk, dit was plezier.

Totdat hij het verpestte door ineens een serieus gezicht op te zetten.

‘Ik heb je eigenlijk nooit gevraagd waarom je dit werk doet,’ zei hij en duwde een hap olifantenbiefstuk zijn mond in.

De geijkte antwoorden die mijn collega’s meestal gaven schoten een voor een door mijn hoofd, maar ze klonken geen van alle geloofwaardig. Ik besloot eerlijk te zijn.

‘Macht. Het idee dat jij bereid bent ontzettend veel geld neer te leggen om een avondje met me door te brengen.’

‘Maar daar staat wel wat tegenover,’ zei Sven, terwijl hij me indringend aankeek. Ik haalde mijn schouders op.

‘Dat is hetzelfde. Ook als je alleen betaalt om seks met me te hebben ligt de macht bij mij. Ik bepaal waar de grenzen liggen, wat ik wel en niet doe. Je zou ook gewoon een vrouw

kunnen versieren; dat kost een stuk minder. Maar in plaats daarvan kom je bij mij.’

Hij maakte het goed door me na het eten mee te nemen naar een virtueur, waar hij mijn kleedhokje in glipte en de jurk afpelde. Heel even wipte hij mijn borsten uit de bh om eraan te sabbelen, maar net toen ik mijn plicht wilde gaan vervullen leunde hij opzij om mijn pak te pakken. Virturen zijn leuk, maar ik vind het aantrekken van de strakke kleding een heel gedoe, ondanks de ritsen die het makkelijker maken je ledematen erin te krijgen. Sven sjarde net zo lang tot het pak precies goed om mijn heupen zat, hield de mouwen op zoals mannen vroeger een vrouw in haar jas hielpen, en deed er daarna een volle minuut over om de rits voorbij mijn borsten te trekken. Terwijl ik armen en benen met de elektronische stof omsloot, hees hij zich opvallend gemakkelijk in zijn pak. Eenmaal buiten het hokje kozen we voor het luchtfeest, zetten onze brillen op en gingen de zaal in.

Mijn adem stakte. Ik stond boven op de top van een gigantische berg en keek uit over een hemelsblauw en zachtgroen landschap met hier en daar witte plukken wolk en sneeuw. Sven greep mijn hand en we draaiden langzaam een rondje om de virtuele omgeving in ons op te nemen. Het was adembenemend mooi, een mengeling van rustieke dalen met kabbelende riviertjes en stoer steen dat erboven uittorende. De sneeuw kraakte snerpand onder onze voeten en ik voelde een briesje, maar koud was het niet. We zetten een paar stappen en keken over de rand van een duizelingwekkend steile klif, waaraan, diep onder ons, een rotsachtig soort platform zat, met daarachter een grot.

Een schelle kreet klonk in de lucht en toen we ons naar het geluid omdraaiden, konden we net op tijd bukken voor een gigantische kraanvogel die over de top zeilde. Hij werd gevolgd door een soortgenoot die wat hoger vloog en daarna door een hele vlucht. Sven liet me los en sprong, greep de poten van één van de dieren, die het achter zich gestrekt hield,